

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce **A. K.**
 st. přísl. X
 e. č. X
 pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2022, č. j. OAM-578/ZA-ZA10-D07-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na nákladů řízení.

I. Vymezení věci

- 1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2022, č. j. OAM-578/ZA-ZA10-D07-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný

zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), je Rakouská republika. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce odcestoval spolu s partnerkou U. O. z Uzbekistánu. Odcestoval ze země původu na Ukrajinu a pak do Polska a odtud do SRN a následně do Rakouska, kde podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Odtud v květnu 2022 přicestoval do ČR. Nemá zdravotní problémy a chtěl by žít v ČR. V zemi původu mu hrozí uvěznění kvůli obvinění z wahhábismu.
3. Při pohovoru dne 20. 6. 2022 žalobce uvedl, že byl v Rakousku cca 2 měsíce. Jeho žádost však byla zamítnuta a on měl vycestovat do země původu. V táboře nebylo dobré stravování, ale dostával finanční příspěvek. V ČR žije jeho vzdálený příbuzný, ale jinak tu má pouze známé.
4. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
5. Jelikož bylo ze systému EUODAC zjištěno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 19. 3. 2022 v Rakousku, je Rakousko příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna přijmout jmenovaného zpět na své území v souladu s čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU).
6. Dále se žalovaný zabýval tím, zda v případě Rakouska nedochází k tzv. systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení. Proto shrnul základní informace o tomto členském státě v Informaci OAMP ze dne 13. 1. 2021 (Rakousko). Podle žalovaného má Rakousko propracovaný systém azylového řízení včetně odvolacích institucí, které plně odpovídají evropským standardům azylového práva. Samotný žalobce nijak nezpochybnil kvalitu azylového řízení. V Rakousku se zdržoval jen krátkou dobu a nesetkal se tam s žádným závažným nedostatkem. Žalovaný též odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č.j. 9 Azs 17/2018-28, z něhož lze usuzovat, že v případě Rakouska platí zásada vzájemné důvěry dodržování základních lidských práv mezi členskými státy.
7. Dále se žalovaný zabýval otázkou aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. Uvedl, že žalobce nemá v ČR žádné přímé příbuzné ani blízké sociální vazby. Rakousko je také odpovědné za vyřízení žádosti jeho partnerky a její dcery v ČR. V minulosti zde žalobce nepobýval. Z Rakouska vycestoval proto, aby se vyhnul důsledkům zamítnutí své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný též uvedl, že se žalobce potýkal s lokálním problémem nedostatku lékařek z oboru gynekologie. To však není

důvodem pro podání nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR nerespektování rozhodnutí rakouských orgánů o zamítnutí žádosti.

III. Žaloba

8. V žalobě bylo uvedeno, že žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím. Jako důvod uvedl, že jeho partnerce nebyla v Rakousku poskytnuta dostatečná péče a vyhovující podmínky. Partnerka žalobce je nyní ve vysokém stadiu těhotenství. S ohledem na své náboženské přesvědčení (islám) musí být ošetřena pouze ženou – gynekoložkou. V ČR se naproti tomu s žádnými problémy nesetkali. Partnerka zde našla též gynekoložku původem z Uzbekistánu, která jí poskytuje všechnu předporodní péči v souladu s její vírou a náboženským přesvědčením, a to navíc v rodném jazyce. V případě přemístění rodiny do Rakouska vyjádřil žalobce obavy z toho, že ve vysokém stadiu těhotenství bude obtížné cestovat. Podle jeho názoru sice nedostatky v Rakousku nedosahují intenzity nelidského či ponižujícího zacházení a nelze je ani považovat za systémový nedostatek azylového řízení, ale ve vztahu k partnerce žalobce a jejímu vysokému stadiu těhotenství mohou představovat závažný problém, a to zejm. z pohledu náboženského přesvědčení jeho partnerky. Žalobce dále namítl, že by ČR měla prostřednictvím čl. 17 nařízení Dublin III. převzít příslušnost a posoudit žádost žalobce. Opačný postup je podle jeho názoru v rozporu se zásadou zachování celistvosti rodiny a zásady respektování nejlepšího zájmu dítěte (dosud nenarozeného). Ze všech shora uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Jak již žalovaný uvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalobce do České republiky přicestoval pouze na základě doporučení svých známých, přičemž zde neměl žádné přímé příbuzenské a ani blízké sociální vazby. Z Rakouské republiky žalobce vycestoval z důvodu, aby se vyhnul důsledkům zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu, o kterou v této zemi požádal dne 19. 3. 2022. Žalobce přitom v průběhu správního řízení nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti vedení azylového řízení v Rakouské republice, což nečiní ostatně ani nyní ve své žalobě, když v ní pouze opětovně opakuje, že jeho partnerka se v Rakousku potýkala s lokálním problémem nedostatku lékařek v oboru gynekologie.
10. Žalovaný zdůraznil, že uvedené nemůže být důvodem pro nové podání a nové posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tentokrát na území České republiky, a nerespektování rozhodnutí úřadu v Rakouské republice, neboť dublinské nařízení má právě zamezovat hromadění žádostí o mezinárodní ochranu jednou osobou a bylo koncipováno také jako jeden z mechanismů, díky kterým také mohly být odstraněny hraniční kontroly v Schengenském prostoru. Žalovaný konstatoval, že kritéria daná dublinským nařízením jasně stanovují, který stát je příslušný k meritornímu rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu.
11. Žalovaný k uvedenému též uvádí, že udělování mezinárodní ochrany je s ohledem na čl. 78 Smlouvy o fungování Evropské unie harmonizovanou oblastí a pro všechny členské státy tak existuje společný evropský azylový systém sestávající z několika nařízení a směrnic. Jeho součástí je právě dublinské nařízení, které ve své kapitole III

obsahuje kritéria, podle nichž se určuje, který stát je příslušný k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu. V konkrétním případě žalobce, který podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice až poté, co byl neúspěšný v azylovém řízení vedeném o jeho žádosti v Rakouské republice, je pak nutné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č.j. 2 Azs 222/2016 – 24.

12. K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 Dublinského nařízení, jehož využití se žalobce ve své žalobě dovolává, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených Dublinským nařízením. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, a proto lze konstatovat, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.

V. Správní spis

13. Ze správního spisu žalovaného krajský soud zjistil následující. Žalobce při poskytnutí údajů uvedl, že cestovní doklad ztratil v Polsku. Je uzbecké národnosti a muslimského vyznání. Se svou bývalou ženou je odloučen a se svou současnou ženou měl jen náboženský sňatek. Jeho manželka je v 5. měsíci těhotenství. Zároveň má z předchozího manželství dvě děti. Z Uzbekistánu odletěl přes Kyjev, kde byli asi rok a půl, dále do Polska a pak do Německa. Odtud přicestovali do ČR. V EU nikdy nebyl. Z Uzbekistánu utekl, protože mu tam vyhrožovali zatčením a obvinili ho z wahábbismu. Takové lidi v Uzbekistánu dávají do vězení.
14. Při pohovoru dne 20. 6. 2022 žalobce nejprve uvedl, že v Rakousku vůbec nebyl, následně ale přiznal, že mu tam nedali azyl (odmítli žádost). Podle jeho názoru ho tam ihned zatknou. Jeho manželka tam potřebovala lékařku (ženu), ale oni jim nabídli lékaře (muže). Dále chtěl požádat o mezinárodní ochranu v Belgii, ale tam si to rozmyslel, když viděl, jak žadatelé o azyl nocují na ulicích. V Rakousku měli zajištěno stravování, které ovšem využívali jen málo, a dostávali peníze (40 EUR měsíčně). Do ČR odjeli na radu známých, kteří tu pobývají. Žalobce uvedl, že kdyby nebylo těhotné manželky, tak by se do Rakouska vrátil; neměl tam žádné potíže s policií. Na závěr uvedl, že rozhodnutí o přemístění by respektoval, ale vyjádřil přání zůstat v ČR.
15. Podle sdělení Federálního úřadu pro migraci a azyl (dublinského oddělení) ze dne 27. 6. 2022 Rakousko akceptovalo přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III. Ve spisu je založena Informace OAMP (Rakousko) ze dne 13. 1. 2022, z níž vyplývá, že (podle bodu 4 této informace) se žadatelé o mezinárodní ochranu, kteří se vracejí do Rakouska podle dublinského nařízení, nečelí překážkám, pokud k jejich předání dojde do dvou let po opuštění Rakouska. V případě, že již bylo přijato konečné rozhodnutí o žádosti o mezinárodní

ochranu, je nová žádost zpracována jako následná žádost o mezinárodní ochranu. Rozhodnutí je možné přezkoumat ve správním soudnictví. Při vyjádření se k podkladům dne 20. 7. 2022 žalobce uvedl, že nic dalšího dokládat nebude. Zmínil, že profesí je pekař. Chtěl by zůstat v ČR.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
17. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
19. Žaloba **není důvodná**.
20. Žalobce předně namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil otázku poměrů v příslušném členském státě (Rakousku), a to z hlediska podmínek přijetí žalobce a jeho těhotné partnerky s nezletilým dítětem. Podle čl. 3 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III platí, že *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“*
21. Ve smyslu relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu je v tomto typu řízení ve věcech mezinárodní ochrany třeba shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl žalovaný posoudit, zda je na místě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a z důvodu systémových nedostatků určit jako příslušný jiný členský stát, in eventum samotný stát, který vede dublinské řízení. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44, závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové

nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, *musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise; v opačném případě se správní orgán dopustí vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.*“

22. Krajský soud uvádí, že žalovaný se dostatečně věnoval hodnocení otázky systematických (systémových) nedostatků, a to úměrně skutkovým okolnostem případu a také tomu, že příslušným členským státem bylo určeno Rakousko, které akceptovalo přijetí žalobce zpět. Podkladem pro hodnocení podmínek přijímání žadatelů o azyl v Rakousku byla Informace OAMP (Rakousko) ze dne 13. 1. 2022, která je obsažena ve správním spisu a obsahuje relevantní informace k postavení žadatelů o azyl v Rakousku, a to zejm. k ubytování žadatelů o azyl a poskytování lékařské péče.
23. Krajský soud také poukazuje na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která ve vztahu k Rakousku zdůrazňuje, že u tohoto členského státu není na místě předpokládat existenci systémových nedostatků v azylových řízeních s ohledem na výše uvedený princip vzájemné důvěry (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č.j. 9 Azs 17/2018 - 30). Konec konců, žalobce sám uvádí, že nepovažuje tvrzené problémy s podmínkami v Rakousku za natolik zásadní, aby se jednalo o systémové nedostatky.
24. Ke konkrétním žalobním námitkám krajský soud uvádí následující. Především je zapotřebí říci, že veškeré důvody, které žalobce proti napadenému rozhodnutí vznáší, se primárně týkají situace jeho partnerky (která měla plánovaný termín porodu v říjnu 2022) a její dcery, s nimiž žalobce cestuje. Právě od problémů své družky s plánovaným termínem porodu spojuje žalobce své důvody, proč se nechce vrátit do Rakouska.
25. Mezi účastníky není sporu o tom, že kritérium obsažené v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III bylo v předmětné věci aplikováno správně. Krajský soud tedy vychází z toho, že Rakousko bylo určeno správně jako příslušný členský stát k přijetí žalobce zpět.
26. Co se týká namítaných podmínek v Rakousku stran gynekologické péče poskytované partnerce žalobce, krajský soud nemá za to, že by měly mít zásadní dopad na situaci rodiny po porodu dítěte, k němuž se zřetelem ke všem okolnostem již došlo, či v době doručování tohoto rozsudku dojde. Nepochybně v Rakousku vzhledem k vysoké úrovni zdravotní péče bude možné, aby partnerka žalobce mohla vyhledat péči ženské lékařky v rámci poporodní péče. Stran neonatologické péče, která bude třeba k narozenému dítěti, krajský soud rovněž nespatřuje zásadní problém, přičemž tento problém žalobce ani neotevřel. Krajský soud poznamenává, že i v Rakousku žije relativně početná komunita muslimů, kteří nepochybně využívají služeb zdravotnického systému. Situace partnerky žalobce, která z důvodu svého vyznání požaduje péči ženského lékaře, tedy nepochybně je řešitelná a není nijak výjimečná.
27. Stran tvrzených problémů se stravováním v Rakousku je třeba zdůraznit, že nelze očekávat, že by stravování v přijímacích zařízeních bylo přizpůsobené požadavkům všech národností a kultur, jejichž příslušníci v Rakousku mohou požádat o azyl. Je na

- těchto žadatelích, aby se přizpůsobili poskytovanému standardu, anebo si stravu zajistili jinak (což také žalobce a jeho rodiny udělali). V tom z povahy věci nemůže spočívat žádný důvod, proč by se žalobce neměl do Rakouska vrátit.
28. Co se týká tvrzeného nevyužití čl. 17 nařízení Dublin III, na základě něhož by podle mínění žalobce měla ČR převzít příslušnost, krajský soud tento názor nesdílí. Podstata žalobní argumentace je vztažena k aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III neboli tzv. doložky svrchovanosti. Podle tohoto ustanovení platí, že *„odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené.“*
29. Krajský soud konstatuje, že žalovaný se otázky aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III v rámci napadeného rozhodnutí věnoval. Krajský soud při posouzení jeho postupu vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, v němž se uvádí, že *„Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepříslušným členským státem) neznamena právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“*
30. Krajský soud uvádí, že neshledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným z pohledu namítaného posouzení čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný se věnoval individuálně příběhu žalobce ve vztahu k podmínkám aplikace tzv. doložky svrchovanosti. Především vyhodnotil, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné ani osobní vazby (s výjimkou známých). Jeho vztah k území ČR tedy nespočívá v žádných relevantních faktorech, jimiž by se měl žalovaný v tomto kontextu seriózně zabývat. Pokud se týká argumentu bezproblémového poskytování zdravotní péče partnerce žalobce, lze vycházet z toho, že úroveň poskytování zdravotní péče v Rakousku je v zásadě srovnatelná. Pouhá preference žalobce a jeho rodiny stran využití zdravotnických služeb nezakládá rovněž typovou situaci pro užití čl. 17 nařízení Dublin III.
31. Krajský soud shrnuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí namítanými vadami netrpí a případ žalobce nevykazuje žádné „okolnosti hodné zvláštního zřetele“, které by odůvodňovaly aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

32. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
33. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce